

41) Første behandling af lovforslag nr. L 126: Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 13/12 96).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg skal kun sige, at regeringen er helt indforstået med og bakker op om de forslag, der er fremsat af de tre regeringspartiers gruppeformænd. Vi synes, det er en fornuftig ændring af både lovgivningen og forretningsordenen.

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne ikke føje mange bemærkninger til de forslag, som jeg som gruppeformand for Socialdemokratiet er medforslagsstiller til, nemlig de to forslag vedrørende orlov til ministre.

Vi synes, det er rimeligt og naturligt at sikre, at det bliver muligt for ethvert parti i Folketinget at deltage i regeringssamarbejdet og samtidig holde et niveau i folketingsarbejdet.

Vilkårene, der vil gælde for en minister på orlov, vil svare fuldstændig til vilkårene for de ministre, der ikke kommer fra Folketinget. Den eneste ændring vil være, at de ved ophør som ministre vil kunne vende tilbage til det folketingsmandat, de er valgt til. Det er altså et beskedent forslag, men et helt naturligt og faktisk moderne forslag. Og det koster ikke ret meget. Det koster såmænd mindre, end det koster, at to kvinder i Fremskridtspartiet ikke kan være i stue med hinanden.

Så har vi som en sag på dagsordenen et forslag fra den ene af dem om ændring af ministerpension. Det er en genfremsættelse. Det vil også give det samme svar som dengang fra Socialdemokratiets side: afvisning. Men vi mener, som vi også har sagt før, at der er brug for ændringer og moderniseringer af lovgivningen, men at det skal ske i et lys og på et grundlag, hvor det ikke bliver ringere at være politiker eller minister i Danmark.

Det, der så skulle være modsvaret til noget af det, der foreslås her, er, at vi laver en væsentlig anderledes og bedre fratrædelsesordning eller en helt anden vederlagsordning end den, vi kender, inspireret muligvis af, hvad man har

gjort på det kommunale område. Det synes vi fra Socialdemokratiets side vil være naturligt at gennemføre med de regeringspartier, vi har, og med de regeringspartier, vi tidligere har haft, Venstre og De Konservative. Vi har løftet sløret for, at der er drøftelser på området med de to tidligere regeringspartier, og det vil vi gerne fortsætte med med henblik på også på det område at kunne lave en beskedent modernisering på det felt.

Birthe Rønn Hornbech (V):

At være eller ikke være, det er spørgsmålet. Dette eksistentielle spørgsmål stilles på scenen i Shakespeares uddødelige værk Hamlet.

Sådanne eksistentielle spørgsmål synes ikke at forekomme i det radikale univers. Tværtimod synes identitetsforvirringen at være et iboende radikalt træk, der når sit foreløbige højdepunkt med lovforslag nr. L 124 og beslutningsforslag nr. B 79. Forslag, der på forhånd tilsyneladende er flertal for, men forslag, der ikke er fremsat af et flertal.

Med disse forslag bliver identitetsforvirringen ikke blot udtalt hos ministre, hvor eksistensspørgsmålet lyder: Er jeg, eller er jeg ikke folketingsmedlem? Identitetsforvirringen udbredes til stedfortrædere, der ligeledes må spørge sig selv: Er jeg, eller er jeg ikke folketingsmedlem? Men hvad der er langt værre: For vort folkestyre, for vor grundlovssikrede repræsentative demokrati og også for mulige radikale vælgere må identitetsforvirringen være total. Ikke mindst i valgkampen på afstemningsdagen, hvor den radikale vælger, der står i stemmerummet og ser på stemmesedlen udbryder for sig selv: Stemmer jeg, eller stemmer jeg ikke på et folketingsmedlem? Det er spørgsmålet.

Men vælgeren får ikke noget svar, for der er ikke noget svar. Hvad mon det radikale bagland siger til det? Det kan jo blive en interessant valgkamp i det radikale landskab, hvor en minister altså ikke er folketingsmedlem, men alligevel fører sig frem, som om han var det, og hvor en stedfortræder nok formelt i valgkampen er folketingsmedlem, men er mere afhængig af, om ministeren fortsat vil være minister, end afhængig af vælgerens tilslutning.

Det er to højst bemærkelsesværdige forslag, regeringspartierne gruppeformænd nu har fremsat på radikal foranledning. Det er i virkeligheden en radikal særlov. Alle kan naturligvis huske, at De Radikale ved tidligere lejligheder